

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/62/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6715201040
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočíčková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6715201040.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočíčkovej a členiek senátu JUDr. Amy Odalošovej a Mgr. Kataríny Katkovej, v spore žalobcu: K.. Y. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX Q., E. cesta XXXX/XX, adresa na doručovanie: XXX XX Q., A. E. V., zastúpeného Advokátskou kanceláriou CORPIS, s. r. o., so sídlom Gorkého 10, 811 01 Bratislava, IČO: 47 237 783, proti žalovanému C. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom R., A. XXX/XX, zastúpeného JUDr. Pavlom Kracinom, advokátom, so sídlom advokátskej kancelárie 960 01 Zvolen, Nám. SNP 38, o ochranu osobnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 17C/37/2015-386 zo dňa 23. júna 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“) tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

1.1 V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou podanou voči žalovanému domáhal ochrany osobnosti s odôvodnením, že žalovaný doručil dňa 30. 07. 2013 Slovenskej advokátskej komore (ďalej aj „SAK“) so sídlom Kolárska 4, Bratislava podanie na žalobcu ako advokáta zapísaného v zozname SAK pod č. X, ktorým žiadal prešetriť konanie žalobcu ako advokáta a udeliť mu sankcie. V podaní adresovanom Slovenskej advokátskej komore žalovaný okrem iného uviedol, že „C.. Y. H. ako advokát napriek dvom úspešne ukončeným súdnym sporom a vydaným právoplatným rozhodnutiam v exekučnom konaní, bez jeho súhlasu uzatvoril s povinným tzv. dohodu o urovaní, v ktorej sa vzdal časti nárokov vyplývajúcich z právoplatných rozhodnutí, a to žalovanému prisúdených 9 % úrokov z omeškania, oboch istín ako i zmluvných pokút, ktoré mu boli rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III priznané. Uvedeným konaním ho C.. H. značne poškodil na jeho priznaných nárokoch, navyše, keď mu ako advokátovi muselo byť zrejmé, že tzv. dohoda o urovaní sa podľa § 585 Občianskeho zákonníka uzatvára ak sú sporné práva pochybné; pri právoplatných rozhodnutiach však o takéto prípady nejde“.

1.2 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že okrem vyššie uvedeného žiadal žalovaný v podaní adresovanom SAK aj o prešetrenie dohody o plnomocenstve zo dňa 16. 9. 2010, „ktorú C.. H. podpísal bez okuliarov, pričom si nebol vedomý

aké odmeny má vlastne C.. H. uhradiť. Až po zistení skutočností súvisiacich s uzatvorením dohody o urovaní zistil, že žalobca si na svoj účet dal zaslať nielen súdom priznané trovy konania, ale aj priznané istiny predstavujúce 20 % z celkového objemu priznaného nároku, vrátane úrokov a priznaných zmluvných pokút, ktoré si v zmysle obsahu plnej moci mohol ponechať ako odmenu. V prílohe sťažnosti adresovanej SAK pripojil žalovaný dohodu o predmetnom plnomocenstve a uviedol, že vzhľadom na uvedené skutočnosti udelenú plnú moc zrušil a vyzval žalobcu na úhradu všetkých dlhov, ktoré mu vznikli z predmetných súdnych sporov, na čo žalobca nereagoval“. Žalobca v žalobe zdôraznil, že žalovaný uviedol vo svojom podaní adresovanom Slovenskej advokátskej komore nepravdivé údaje, ktoré Slovenská advokátska komora považovala za porušenie povinností advokáta vyplývajúcich z § 18 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Z. z. o živnostenskom podnikaní (ďalej len „zákon č. 586/2003 Z. z.“ a postup žalobcu voči žalovanému považovala za disciplinárne previnenie podľa § 56 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z., a preto predseda revízejnej komisie SAK podal 12. 02. 2014 disciplinárnej komisii SAK návrh na začatie disciplinárneho konania pod sp. značkou 252/1982/2013. Disciplinárny senát začal konanie a nariadil na deň 03. 02. 2015 pojednávanie, pričom vychádzal z toho, že žalobca nechránil záujmy žalovaného (klienta), neriadil sa jeho pokynmi, dôsledne nevyužíval všetky právne prostriedky a neuplatňoval v záujme klienta (žalovaného) všetko, čo podľa svojho presvedčenia mal považovať za prospešné. Nedbal na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných služieb, riadne a včas písomne neinformoval klienta ako postupuje. Ďalej nepostupoval s odbornou starostlivosťou, nekonal čestne, svedomito a primeraným spôsobom, znižoval dôstojnosť advokátskeho stavu tým, že nepoukázal prijaté prostriedky oprávnenej osobe (žalovanému) riadne a včas.

1.3 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na to, že žalobca v žalobe uviedol, že za nepravdivé a difamujúce považuje tvrdenie žalovaného, že bez vedomia a súhlasu žalovaného uzavrel s povinným v exekučnom konaní dohodu o urovaní a tým žalovaného bez jeho vedomia na jeho právach poškodil, pretože bez vedomia žalovaného nekonal. Ďalej, že za nepravdivé a difamujúce považuje tvrdenie žalovaného, že ho dňa 16. 09. 2010 nechal podpísať dohodu o plnomocenstve, ktorú žalovaný bez okuliarov podpísal, pričom si nebol vedomý aké odmeny má vlastne C.. H. uhradiť a že až po zistení skutočností týkajúcich sa uzatvorenia dohody o urovaní zistil, že advokát C.. H. si na svoj účet dal zaslať nielen súdom priznané trovy konania, ale aj časť istiny, pretože žalovanému bolo žalobcom poskytnuté celé plnenie podľa zmluvy, a to si prebral buď osobne v kancelárii žalobcu alebo mu bolo toto plnenie poukázané na účet, pričom mu boli pravidelne, na základe jeho požiadavky, vykonávané vyúčtovania. Za difamujúce a nepravdivé označil žalobca tiež tvrdenie žalovaného, že mu dal narýchlo podpísať dohodu o plnomocenstve, „ktorú by nikdy nepodpísal, keby poznal jej obsah“, pretože žalovanému nedal nič sám od seba podpísať, ale na základe jeho osobnej návštevy prijal od neho vo svojej kancelárii splnomocnenie na právne zastúpenie, a to po predchádzajúcom právnom zastupovaní žalovaného C.. Q. H.vou a za rovnakých podmienok. Poskytoval žalovanému právnu pomoc a zastupoval žalovaného v dvoch veciach, ktoré sú vedené v jeho kancelárii pod spisovými značkami C 07/2010-E a C-21/2010-E a ktoré sa týkali toho istého odporcu - spoločnosti SIMON seeds, s. r. o., Račianska 188, 831 05 Bratislava, IČO: 35820225. Predmetom týchto konaní boli problémy s platením nájomného za nebytové priestory, ktoré tejto spoločnosti žalovaný prenajímal, pričom nešlo iba o súdne spory, ale najprv o konanie mimosúdne, ktoré začala realizovať na základe plnej moci rovnakého obsahu, podpísanej žalovaným, advokátka C.. Q. H.vá, ktorá osobným rokovaním a písomnými právne relevantnými podaniami na základe plnej moci začala vymáhať pohľadávky žalovaného, a to bez príslušnej odmeny, ktorá bola zakotvená v zmluve s tým, že žalovaný bude odmenu za jednotlivé úkony právnej služby platiť postupne do pokladne advokátky, čo však nedodrжал. Išlo pritom podľa žalobcu o množstvo písomných úkonov právnej služby, ktoré zostali nezaplatené. Počas zastupovania žalovaného C.. Q. H.vá ochorela, nemohla ďalej poskytovať žalovanému právne služby, preto žalovaný pokračoval v právnom zastúpení so žalobcom, ktorý prevzal kanceláriu po nebohej C.. Q. H.vej. V nasledujúcom období uzavrel žalovaný s C.. Y. H.m, advokátom, najmenej 6 zmlúv o právnom zastúpení a dohôd o plnomocenstve k týmto zmluvám. Všetky mali zhodný obsah, ktorý žalovaný podrobne ovládal, lebo ho vždy pri podpisovaní čítal v prítomnosti zamestnancov kancelárie N. a L.. Dôležité časti o odmene a o finančnom styku medzi žalobcom a žalovaným boli obzvlášť silne vytlačené a nebolo ich možné prehliadnuť, a to ani bez okuliarov. Kancelária má k dispozícii všetky plné moci a zmluvy o právnej pomoci, ktoré žalovaný vlastnoručne, po prečítaní, dobrovoľne s okuliarmi a nie narýchlo, podpísal. O všetkých žalobcom „zastupovaných veciach“ bol žalovaný pravidelne informovaný na stretnutiach v kancelárii žalobcu počas celej doby zastupovania, kde preberal aj platby a vyúčtovania, a to ihneď ako boli platby vymožené súdnym exekútorom od povinných

subjektov v hotovosti alebo boli tieto platby bez meškania poukazované žalovanému prevodom na určený účet žalovaného, pričom si žalobca „doteraz neuplatnil nárok na odmenu za právne služby, ktoré poskytla žalovanému C.. Q. H.vá, a to nie len vo veciach, ktoré po nej prevzal, ale ani v ďalších dvoch veciach, v ktorých zastupovala žalovaného v konaní pred súdom ona osobne, rovnako ako v niekoľkých veciach, kde on zastupoval žalovaného“. Vo veciach, kde bol žalovaný v konaní pred súdom úspešný a kde mu bolo žalobcom doručené vyúčtovanie právnych služieb, žalovaný žalobcovi odmietol zaplatiť úhrady za poskytnuté právne služby, alebo na vyúčtovania vôbec nereagoval, preto musel podať na žalovaného žaloby.

1.4 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca v žalobe zdôraznil, že obsah dohôd o plnej moci a o právnom zastúpení sa už roky nemení, tieto dohody sa používajú v kancelárii žalobcu aj v styku s inými klientmi a sú obsahom každého spisu, kde žalobca zastupuje klientov na súde. U tohto klienta sa menil obsah dohody o plnomocenstve iba v tom zmysle, že žalovaný v niektorých veciach žiadal žalobcu aj o zabezpečenie exekúcie a v niektorých mal požiadavku na zastupovanie iba do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. V prípade, ktorý sa týka tohto sporu sa dohodol žalobca so žalovaným písomne tak, že „zastupovanie potrvá“ až do vymoženia dlžnej sumy s miestom plnenia na účet právneho zástupcu, čo vyplýva zo zmluvy.

1.5 Z podania žalovaného vyvodila revízna komisia SAK záver, že žalobca pri poskytovaní právnej pomoci a právnych služieb žalovanému na základe plnej moci zo dňa 16. 09. 2010 nepostupoval s odbornou starostlivosťou, účelne a hospodárne, neriadil sa pokynmi žalovaného, neinformoval ho, neposielal mu všetky písomnosti, z ktorých vyplývajú pre neho práva a povinnosti a nevyužíval všetky právne prostriedky, ktoré podľa svojho presvedčenia mal považovať za prospešné, čím žalovanému spôsobil škodu. Tvrdenia žalovaného, že nebol informovaný o postupe žalobcu ako advokáta, označil žalobca za klamlivé, pretože žalovaný podľa jeho tvrdenia dostával podrobné informácie priamo v kancelárii žalobcu 1 x týždenne, kde sa dostavoval spolu so svedkami, a to s jeho priateľkou, so synom alebo so spoločníkom C., s ktorým dokonca študoval zmluvy o právnej pomoci a plnej moci, ktoré sa týkali spoločnosti. Už pri vydaní prvého platobného rozkazu sp. zn. 33 Rob 600/2010 zo 17. 09. 2010 signalizoval dlžník žalovaného telefonicky žalobcovi požiadavku na uzavretie dohody o urovnaní s tým, že nepodá voči platobnému rozkazu odpor ak žalovaný ako navrhovateľ upustí od zmluvnej pokuty vo výške 0,5 % denne a od úrokov z omeškania, lebo v tom čase sa zmluvná pokuta vo výške 0,5 % denne považovala za neprimeranú pre rozpor s dobrými mravmi a sudy ju znižovali vo svojich rozhodnutiach na 0,05 % denne. Stanovisko povinného SIMON seeds, s. r. o., Račianska 188, 831 05 Bratislava, IČO: 35820 225 bolo obratom posunuté telefonicky žalovanému, ktorý s ním okamžite súhlasil ešte po telefóne žalobcu, potom bolo oznámené povinnému a ten iba z uvedeného dôvodu nepodal voči platobnému rozkazu odpor a nechal vec správoplatniť. Žalovaný prejavil radosť, že bude mať zaplatenú aspoň istinu. Potom sa o veci okamžite rokovo v kancelárii žalobcu, kde žalovaný odsúhlasil uzavretie dohody o urovnaní, a to aj v prípade druhej veci sp. zn. 33 Rob 1308/2010, kde bol tiež vydaný platobný rozkaz aj s uplatnenou zmluvou pokutou. V uvedenej súvislosti žalobca zdôraznil, že je zrejmé, že vec by dodnes nebola na súde skončená a vyžiadala by si vysoké náklady, pričom zmluvná pokuta by nebola súdom uznaná. Iba po tomto prerokovaní so žalovaným žalobca navrhol spoločnosti SIMON seeds, s. r. o. Račianska 188, 831 05 Bratislava, IČO: 35 820 225, aby proti platobným rozkazom nepodala odpor. „Žalovaný bol tak nahneván na spoločnosť SIMON seeds, s. r. o. Račianska 188, 831 05 Bratislava, IČO: 35 820 225 a jeho právnych zástupcov, že s nimi nikdy nerokoval, odmietal s nimi akýkoľvek osobný i telefonický styk a požadoval, aby vec bola vybavovaná tak, aby už nikdy a s nikým z nich nemusel prísť do osobného ani do žiadneho iného kontaktu“. Išlo o jeho zásadnú požiadavku od samého začiatku do samého konca a táto mu bola splnená. Ani po nadobudnutí právoplatnosti platobných rozkazov spoločnosť SIMON seeds, s. r. o. Račianska 188, 831 05 Bratislava, IČO: 35 820 225 žalovanému neplnila, lebo bolo zimné obdobie a ona sa zaoberala predajom záhradkárskych potrieb a sadiva, ktoré v zime nešli na odbyt, preto bol podaný návrh na vykonanie exekúcie u C.. V. vo veci sp. zn. 33 Rob 1308/2010. Súdna exekútorka informovala žalobcu, že povinný SIMON seeds, s. r. o. Račianska 188, 831 05 Bratislava, IČO: 35 820 225 nemá na účte žiadne peniaze, má síce prisľúbený kontokorentný úver do výšky 4 000 Eur, ale keďže mu účet zablokovala, banka s ním nepodpíše zmluvu o kontokorentnom úvere. Na predajni uvedenej spoločnosti sa mal nachádzať tovar v hodnote asi 2 000 Eur, ktorý by bolo možné speňažiť v priebehu jedného roka za sumu, ktorá by nepostačovala na trovy exekúcie, a preto by ich musel zaplatiť C. R.. Spoločnosť SIMON seeds, s. r. o. bola vtedy úplne insolventná, a preto oznámila žalobcovi C.. Emilovi H., aby sprostredkoval žalovanému, že predajňu zavrie a na spoločnosť podá návrh na vyhlásenie konkurzu, čím sa pohľadávky žalovaného stanú nedobytné, alebo

navrhol, aby bolo upustené od exekúcií, ktoré navyšujú plnenie. Toto bolo oznámené a prerokované so žalovaným v kancelárii žalobcu a permanentne riešené s tým, že po zaplatení istiny bude uzavretá dohoda o urovaní, aby sa predišlo súdnemu sporu o výške zmluvnej pokuty. Uvedené bolo v záujme žalovaného, ktorý bol potom uspokojený v časti svojej istiny, ale aj v časti polovice zmluvnej pokuty s čím ani nepočítal, lebo situácia bola reálne taká, že nebude uspokojený v ničom a vznikne mu iba škoda na súdnych poplatkoch, na právnych službách a na začatej jednej exekúcii. Dohodou o urovaní sa však spoločnosť SIMON seeds, s. r. o. zaviazala zaplatiť žalovanému aj náklady exekúcie, uhradiť odmenu advokáta a aj polovicu zmluvnej pokuty, ktorú vôbec nemala pôvodne zaplatiť. V uvedenej súvislosti žalobca tvrdil, že „dohoda o urovaní bola uzavretá nad rámec požiadaviek žalovaného, a to najmenej o polovicu, a preto žalovaný klame, ak uvádza, že o nej nevedel, nesúhlasil s ňou a podobné výmysly“. Táto dohoda o urovaní bola pripravená v úplne inej verzii, týkajúcej sa iba istiny a poplatkov, pričom práve počas rokovaní v kancelárii žalobcu sa podarilo dosiahnuť navýšenie plnení, pretože sa postupne zvyšovali a stupňovali požiadavky žalovaného voči spoločnosti SIMON seeds, s. r. o. až do doby kým sa znovu nevystupňovalo napätie do tej miery, že dohoda by už nebola vôbec uzavretá. Do dohody o urovaní sa podarilo zakomponovať aj požiadavku na zaplatenie trov exekúcie. S takýmto znením dohody o urovaní vyslovil žalovaný súhlas, preto bola dohoda podpísaná žalobcom ako jeho právnym zástupcom, ktorý mal na to nielen platnú plnú moc ale aj prechádzajúci osobný súhlas žalovaného. V uvedenej súvislosti žalobca uviedol, že už zo zákona nie je možné plnú moc advokáta obmedziť a tento je oprávnený vykonať počas jej platnosti za klienta akékoľvek právne úkony smerujúce k čo najlepšiemu výsledku pre klienta. Pritom je viazaný iba vlastným vedomím a svedomím, že to čo koná je pre klienta to najprospešnejšie. Táto požiadavka bola nepochybne podľa požiadavky zákona v tomto prípade podľa žalobcu splnená. Tvrdenia žalovaného v podaní SAK o tom, že bol postupom právneho zástupcu poškodený sú nepravdivé, lebo nebyť tohto postupu, ktorý advokát zvolil, by neboli vôbec nároky žalovaného uspokojené a ešte by mu vznikli náklady a trovy za celé konanie, právne zastúpenie a na exekučné konanie. V nadväznosti na uvedené žalobca tvrdil, že zmluva o právnej pomoci, ktorú roky používa kancelária je formulovaná a navrhovaná pre klienta práve tak ako je, iba z dôvodu opatrnosti a ochrany zákonných nárokov advokáta, lebo žalovaný ako klient pravidelne po úspešnom zastupovaní a pomoci vyvíja podobnú difamujúcu činnosť, aby sa vyhol plateniu odmeny, nákladov za právnej služby, čo platí obzvlášť o tomto klientovi, ktorý odmieta hradiť úhrady aj za všetky ostatné poskytnuté služby v iných veciach bez ohľadu na ich kladný výsledok a úspech pre neho. Najpodstatnejšiu časť informácií žalovaný v podaní SAK podľa žalobcu zamlčal, uviedol iba nepravdivé informácie, hoci bol o všetkom podrobne informovaný. Na základe týchto nepravdivých tvrdení žalovaného podal predseda revíznej komisie 10. 9. 2013 návrh na začatie disciplinárneho konania žalobcu, pričom bolo proti žalobcovi - advokátovi C.. Y. H. začaté disciplinárne konanie pod sp. značkou 252/1982/2013, „lebo takto formulované výroky skutočne vzbudzujú podozrenie, že vec sa vyvíjala zjednodušene, iba tak, ako to prezentoval a vyňal z celého kontextu zložitosti žalovaný v úmysle spôsobil žalobcovi problémy, poškodiť ho na cti, spôsobiť mu majetkovú stratu, vyhnúť sa úhradám za právne služby, odpútať pozornosť a poškodiť ho v zamestnaní a vo verejnom živote, čo sa mu aj podarilo, lebo dosiahol predpokladaný následok uvedením difamujúcich a navyše nepravdivých skutočností a zamlčaním všetkých podstatných skutočností, o ktorých mal vedomosť úplne dostatočne a podrobne“. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že ho žalovaný na verejnosti, v zamestnaní a vo verejnom živote reálne poškodili. V uvedenej súvislosti žalobca uviedol, že samotné ospravedlnenie v písomnej forme nespĺní v celom rozsahu účel predpokladaný zákonom, lebo žalovaný môže podobným spôsobom postupovať aj v iných veciach, ktoré ešte prebiehajú alebo boli skončené úspešne koncom roku 2014. V prípade opomenutia finančnej náhrady je reálny predpoklad, že postupne bude žalovaný obdobným difamujúcim spôsobom postupovať aj v iných veciach, ktoré boli pre neho vybavované žalobcom ako advokátom až do súčasnosti. Výroky žalovaného uvedené v podnete adresovanom SAK nie sú vecnou kritikou, ale odsudzujú a zavrhujú činnosť, postup a konanie žalobcu ako výkon činnosti advokáta a sú opreté o úplne nepravdivé skutočnosti. Sú tak plne spôsobilé poškodiť žalobcu na cti a dôstojnosti v zamestnaní, v rodine a na verejnosti, preto je podľa žalobcu namieste domáhať sa ochrany na súde. Z hľadiska poskytnutia ochrany je podľa žalobcu nevýznamné, či zásah žalovaného do intímnej sféry žalobcu bol vykonaný zavinene alebo nezavinene a či údaje boli pravdivé, stačí, že neoprávnený zásah žalovaného do osobnostnej sféry žalobcu bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie jeho chránených práv. Tvrdenia žalovaného uvedené v podnete adresovanom SAK majú všetky difamujúci charakter a sú spôsobilé neprimeraným spôsobom poškodiť žalobcu vo výkone jeho slobodného povolania, v profesijných kruhoch a v advokátskej verejnosti, pričom sa o uvedenej záležitosti dozvedelo celé vedenie SAK a príslušné orgány, komisie a kolegovia advokáti.

1.6 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca vo vzťahu k žalobe uplatnenému nároku argumentoval tiež tým, že: „Výroky žalovaného uvedené v podnete nie sú vecnou kritikou. Za neoprávnený zásah sa nepovažuje kritika ak je pravdivá a súčasne svojou formou primeraná. Neoprávneným zásahom nie sú ani podnety, upozornenia a sťažnosti urobené primeraným spôsobom, adresované príslušným orgánom. Podnet žalovaného sa však podľa žalobcu vymyká z rámca slušnosti a pravdivosti takým nehoráznym spôsobom, že si vyžaduje súdnu ochranu. Disciplinárny orgán SAK koná najnovšie pod sp. zn. DS X-17/14:1982/2013/dr. Pal/Ch., čo znamená, že podanie žalovaného malo za následok ujmu na jeho osobnej cti ako advokáta SAK“.

1.7 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že vykonaným dokazovaním, a to z vyjadrení žalobcu, zástupcu žalovaného ako aj žalovaného zistil, že „žalovaný udelil žalobcovi plnú moc na jeho zastupovanie v rôznych veciach, v ktorých sa následne viedlo súdne konanie. Pokiaľ žalobca uvádzal, že zmluva o právnom zastúpení a plná moc, obzvlášť časť o odmene a finančnom styku, boli silno vytlačené a nebolo ich možné prehliadnuť ani bez okuliarov, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na to, že právny zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že „on používa okuliare č. 1 a tieto údaje prečítať nevie“. V uvedenej súvislosti poukázal okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku tiež na tú skutočnosť, že žalobca ani žalovaný do spisu nepripojili originály zmlúv ani plnomocenstvá, ani ich overené fotokópie, teda v tejto časti žalobca neunesol dôkazné bremeno. Pokiaľ žalobca zaslal do spisu iba neoverené fotokópie, pravosť týchto fotokópií sa podľa okresného súdu nepodarilo potvrdiť, pričom žalovaný naďalej trval na tom, aby žalobca pripojil do spisu buď originály alebo overené fotokópie. Žalobcovi bola poskytnutá dostatočne dlhá lehota, aby tieto doklady súdu predložil a aby teda doručil súdu originály, resp. fotokópie uvedených dokladov. „Pokiaľ žalobca uvádzal rôzne skutočnosti, ktoré mal oznámiť žalovaný SAK s tým, že táto voči nemu viedla disciplinárne konanie“, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na tú skutočnosť, že žiadne dokumenty ohľadom podania sťažnosti žalovaným žalobca ani žalovaný súdu nedoručili, a to tak originály alebo overené fotokópie. „SAK v reakcii na výzvu okresného súdu okresnému súdu oznámila, že obsah sťažnostného spisu je predmetom zákonom ustanovenej povinnosti mlčanlivosti podľa § 23 zákona č. 586/2003 Z. z., a teda okresnému súdu uvedený disciplinárny spis nezaslala“, preto mal okresný súd aj v tejto časti žalobou uplatneného za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal aké skutočnosti oznámil žalovaný SAK ohľadom žalobcu. „Vypočúvaný svedok E. G. sa vôbec nevyjadroval ku skutočnostiam, ktoré mal uvádzať žalovaný na žalobcu vo svojich podaniach na SAK“. Uvedený svedok podľa okresného súdu vo svojej svedeckej výpovedi vôbec neuvádzal skutočnosti, z ktorých by bolo zrejmé, že by sa žalovaný nejakým spôsobom dopustil neoprávnených zásahov do práv na ochranu osobnosti žalobcu, preto konštatujúc, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď do spisu nepredložil originály dokladov, resp. ich overené fotokópie, žalobu zamietol. „Žalovaný opätovne viac krát poukazoval na to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nepredložil súdu originály listín, hoci mu bola daná možnosť, aby tieto doklady súdu predložil“.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa žalobca odvolal a v odvolaní uviedol, že proti rozsudku súdu prvej inštancie podáva odvolanie, pretože súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), ďalej preto, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g) CSP) a tiež preto, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

2.1 V ďalšom texte odvolania žalobca okrem iného uviedol, že jednotlivé časti odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie sú nepreskúmateľné, pretože z nich nie je zrejmé, kto čo napísal, komu výroky a citácie patria, odkiaľ pochádzajú a ku ktorému podaniu boli priradené. Ďalej uviedol, že predmetné podanie žalovaného adresované SAK, od ktorého odvodil nárok uplatňovaný v žalobe, bolo najprv doručené predsedovi revíznej komisie SAK, ktorý ho prideliť na vybavenie viacerým členom revíznej komisie a potom bolo doručené zo SAK žalobcovi na vyjadrenie. Žalobca sa písomne k nemu vyjadril, pričom napriek jeho vysvetleniu, že ide o nepravdivé údaje, revízna komisia podala návrh na začatie disciplinárneho konania príslušnému disciplinárnemu senátu. Revízna komisia SAK si z listu žalovaného vyvodila záver, ktorý podriadila skutkovej podstate deliktu a popísala ho v návrhu na začatie disciplinárneho konania. „Tento tortúra trvajúcej roky, sa potom žalobca musel podrobiť a očisťovať svoju povesť a meno pred množstvom osôb, pred orgánmi stavovskej organizácie a aj v kancelárii“.

Disciplinárne konanie malo tiež za následok odňatie práv žalobcu ako advokáta pôsobiť v orgánoch komory a podieľať sa na niektorých aktivitách SAK podľa zákona a vnútorných predpisov o advokácii.

2.2 Žalobca na základe podania žalovaného bol podrobený disciplinárnej tortúre v dvojstupňovom konaní. Všetky tvrdenia žalovaného prevzal zástupca revíznej komisie do svojho disciplinárneho návrhu a podradil ich skutkovej podstate deliktu podľa zákona o advokácii. Konajúce orgány SAK, teda predseda revíznej komisie SAK, zástupcovia revíznej komisie SAK, prvostupňový disciplinárny senát SAK a odvolací senát SAK nemali ako zistiť údaje k stíhaniu žalobcu ako z podaní žalovaného, o ktorých pred súdom prvej inštancie žalovaný vyhlásil, že toto nie sú jeho podaniami a súd prvej inštancie mu uveril. Žalovaný sa domáhal aj výsluchu na disciplinárnom pojednávaní na SAK, kde bol predvolaný na termín, ktorý si sám určil, ale sa naň nedostavil; na disciplinárne konanie do Bratislavy tak viac krát cestoval iba žalobca.

2.3 V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní uviedol, že v dôsledku predmetného podania žalovaného musel v disciplinárnom konaní preukazovať svoju nevinu. Poukázal na to, že súd prvej inštancie má k dispozícii nielen rozhodnutie o začatí disciplinárneho konania, ale aj rozhodnutia príslušných orgánov SAK, z ktorých je zrejmé, že išlo o podnet žalovaného, ku ktorému sa žalovaný „hlásil“ na SAK, a to nielen počas celého disciplinárneho konania, ale aj keď chcel prísť vypovedať. V tomto kontexte je podľa žalobcu nevysvetliteľné stanovisko žalovaného, ktorý vyhlasuje fotokópie svojich podaní, ktoré mu boli na súde k nahliadnutiu predložené za nepôvodné a podmieňuje svoje vyjadrenie k nim predložením originálov. Žalovaný nereagoval tiež na výzvu súdu prvej inštancie na doručenie dôkazov, teda podaní, ktoré zaslal na SAK za účelom poškodenia osobnostných práv žalobcu. Súd prvej inštancie žalovanému uvedenú nečinnosť podľa žalobcu toleroval. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní zdôraznil, že ak podľa Civilného sporového poriadku predložil súdu prvej inštancie ako prostriedok procesného útoku dôkaz, tak je podľa Civilného sporového poriadku žalovaný povinný uplatniť prostriedok procesnej obrany pod „následkom straty sporu“ a nie naopak ako to „odprezentoval“ súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí. Pokiaľ žalovaný nepredložil súdu prvej inštancie iný dôkaz na preukázanie svojich tvrdení, ktorým by dôkaz predložený žalobcom spochybnil, tak súd prvej inštancie mal dôkaz predložený žalobcom prijať ako nezvratný a nesporný a pokiaľ tak neurobil, tak sa vo svojom procesnom postupe dopustil zásadného pochybenia, pretože nepostupoval v súlade s novými procesnými pravidlami Civilného sporového poriadku. Žalovaný podľa žalobcu ničím nevyvrátil dôkaz predložený žalobcom a odmietol sa vyjadriť ku všetkým listinným dôkazom predloženým žalobcom s odôvodnením, že ku kópiám sa vyjadrovať nebude, čo žalobca nepovažuje za správne. Pokiaľ ide o originály listinných dôkazov žalobca v odvolaní uviedol, že sa pokúsil zabezpečiť spis SAK, ale SAK mu ho odmietla vydať, preto predložil dôkazy vo forme fotokópií podaní, ktoré boli doručené orgánom SAK, a ktoré SAK označila za listiny pochádzajúce od žalovaného, pričom žalovaný sa vo svojich podaniach k nim hlásil. Kópie boli vytvorené z originálov oskenovaním a v zákonom požadovanej forme s osvedčovacou doložkou zaručenej konverzie, za ktorú platí licenčný poplatok, pričom ide o zákonnú požiadavku náležitostí preukazovania listín pre úradné účely, vrátane súdnych konaní. Napriek tomu, že bola splnená podmienka osvedčenia pravosti listín, súd prvej inštancie na základe postoja žalovaného, zrejme v rozpore so zákonom, odmietol predložené listiny v takejto podobe použiť pre konanie a žalobu zamietol. Disciplinárne konanie SAK a rozhodnutia SAK v disciplinárnom konaní sú súdom preskúmateľné podľa Správneho súdneho poriadku. Táto skutočnosť musí mať podľa žalobcu vplyv na postup súdu, lebo v tomto prípade musí súd preskúmať celý postup disciplinárneho senátu a jeho rozhodnutie, vrátane spisu SAK, inak by bola eliminovaná rozhodovacia činnosť súdu voči SAK. Súd prvej inštancie nevyužil zákonné možnosti na získanie spisu SAK a uspokojil sa „s nezákonnou odpoveďou“. Žalovaný sa mal vyjadriť k predloženým dôkazom a vyvrátiť ich svojimi dôkazmi, čo neurobil. Súd prvej inštancie mal potom podľa žalobcu rozhodnúť na základe dôkazov žalobcu, ktoré žalovaný nevyvrátil, a preto sú nesporné. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní uviedol, že „spis SAK nie je vôbec potrebný pre rozhodnutie súdu, lebo predložené dôkazy sú nesporné a platné“. Na konanie a rozhodnutie súdu v tejto veci nie sú potrebné podľa žalobcu žiadne originály a už vôbec nie celý disciplinárny spis; na rozhodnutie súdu je potrebné podľa žalobcu predovšetkým difamujúce podanie žalovaného na žalobcu, rozhodnutie revíznej komisie SAK o začatí disciplinárneho konania voči žalobcovi a rozhodnutia disciplinárnych orgánov. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní uviedol, že na úspešnosť žaloby tieto dôkazy musia byť postačujúce, pričom súd prvej inštancie v čase rozhodovania o žalobe žalobcu tieto dôkazy, ku ktorým sa žalovaný nevyjadril, k dispozícii mal. V týchto dôkazoch je podľa žalobcu obsiahnutý písomný difamujúci prejav žalovaného ako aj následok v podobe disciplinárneho návrhu a konania a tiež záver príslušného orgánu o nepravdách a klamstvách

žalovaného, ktoré žalovaný uviedol pred stavovským orgánom žalobcu. To, že sa žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie k predloženým listinám vo forme fotokópií nehlásil, nie je podľa žalobcu dostatočný dôkaz o tom, že žalovaný nie je ich autorom a na úspešnú obranu žalovaného to nie je postačujúce. Žalovaný mal podľa žalobcu urobiť vyhlásenie, že nie je autorom predložených listinných dôkazov a priložiť znalecký posudok, že podpis na listinách nie je jeho. Potom by to zmenilo dôkaznú situáciu v jeho prospech a viedlo by to k zamietajúcemu rozhodnutiu. Pokiaľ sa súd prvej inštancie stotožnil s vyjadrením žalovaného, že žalobca nepredložil súdu žiadny dôkaz (resp. že predložil súdu prvej inštancie len časť disciplinárneho spisu a aj to len vo fotokópií), tak dáva do pozornosti ustanovenia Civilného sporového poriadku o definícii dôkazu. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní uviedol, že svedok R. G. bol vypočutý v Bratislave na SAK a jeho výpoveď je aj v rozhodnutí o oslobodení žalobcu v disciplinárnom konaní, ktoré má súd k dispozícii.

2.4 Pokiaľ ide o právne posúdenie žalobou uplatneného nároku súdom prvej inštancie, žalobca v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku síce odcitoval ust. § 11 Občianskeho zákonníka a ust. § 149 CSP, ale neriadil sa nimi. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku nie je zistiteľné, prečo sa súd prvej inštancie zaoberal plnou mocou a viditeľnosťou textu plnej moci a prečo konštatuje závery o tom, či sú v plnej moci čitateľné ustanovenia o odmene. Toto už skúmali orgány SAK a dospeli k záveru, že ustanovenia o odmene sú zvýraznené a čitateľné aj bez okuliarov na čítanie, pričom nie je podľa žalobcu jasné, prečo súd prvej inštancie požadoval od žalobcu unesenie dôkazného bremena v tomto smere, keď to navrhol preukazovať žalovaný. „Žalovaný má tieto dôkazy k dispozícii rovnako ako žalobca, tak ich mal súdu prvej inštancie predložiť, keď nimi argumentuje“. Žalobca nepovažuje predložené dôkazy za sporné, pričom tieto listinné dôkazy sú opatrené osvedčovacou doložkou podľa § 35 ods. 1 zákona č. 305/2013.

2.5 V závere odvolania žalobca navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a zaviazhe žalovaného na náhradu trov konania v celom rozsahu.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že navrhuje odvolanie žalobcu v celom rozsahu odmietnuť ako nedôvodné a potvrdiť rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 17C/37/2015 zo dňa 23. 06. 2020 ako vecne správny. Uviedol, že žalobcovi bola poskytnutá primeraná doba na to, aby podložil svoje tvrdenia relevantnými dôkazmi. Viackrát bol pritom súdom prvej inštancie upozornený na predloženie dôkazov a niekoľkokrát mu bola poskytnutá osobitná lehota na splnenie tejto základnej zákonnej požiadavky, avšak bezvýsledne. V uvedenej súvislosti žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zdôraznil, že žalobca nielenže nepredložil dôkazy na preukázanie svojich tvrdeniach už pri podaní žalobného návrhu, ale neurobil tak ani do termínu vyhlásenia rozsudku. Žalobca počas celého konania pred súdom prvej inštancie predložil do spisu len fotokópie niektorých dôkazov a hoci tvrdil, že niekoľkokrát bol pre tieto dôkazy na Slovenskej advokátskej komore v Bratislave, originály dôkazov súdu nepredložil.

3.1 V priebehu konania predložil žalobca okresnému súdu len ním vybrané doklady z disciplinárneho konania, ktoré však nemôžu byť podľa žalovaného takými dôkazmi, na ktoré sa odvoláva žalobca v žalobnom návrhu. Počas trvania disciplinárneho konania mal žalobca ako účastník disciplinárneho konania možnosť urobiť si na SAK v Bratislave fotokópie podaní žalovaného a tieto si aj nechať overiť, čo však podľa žalovaného neurobil a následne sa snažil svoje dôkazné bremeno preniesť na žalovaného. Pokiaľ žalobca v odvolaní uvádzal, že bolo poškodené jeho dobré meno aj v konaní na SAK v Bratislave, tak je podľa žalovaného potrebné poukázať na to, že SAK dbá na to, aby sa z tohto konania nedostali von údaje vo vzťahu k tretím osobám, čoho dôkazom je aj skutočnosť, že na oficiálnu žiadosť súdu prvej inštancie reagovala SAK odmietavo. Základom však podľa žalovaného je, že tvrdenia žalobcu v žalobnom návrhu sa nezakladajú na pravde. Predovšetkým nie je pravdou, že žalovaný dal súhlas k uzatvoreniu dohody o urovaní, ktorú žalobca s udelenou plnou mocou uzatvoril bez vedomia žalovaného, a to po ukončení ním vedených sporov právoplatnými súdnymi rozhodnutiami. Okrem iného poškodil žalovaného tým, keď uzatvoril uvedenú dohodu o urovaní s tvrdením, že je to pre žalovaného výhodné, lebo hrozilo napadnutie súdnych rozhodnutí od žalovanej strany z dôvodu, že si zmluvné strany, neskôr súdne protistrany dohodli v nájomnej zmluve, ktorá bola podkladom ich sporu, neprimerané sankcie. Ani toto tvrdenie žalobcu sa nezakladá podľa žalovaného na pravde, keďže žalovaný v sporoch, v ktorých zastupoval žalobca žalovaného, tvrdil, že túto dohodu uzatvoril v prospech žalovaného z dôvodu, aby súd nezrušil súdne rozhodnutia práve z dôvodu zistenia neprimeraných

sankcií, dohodnutých v zmluve. Žalobcom uzatvorená dohoda mala údajne zaručiť, že protistrana nič nepodnikne. Napriek uvedenej dohode, žalovaný v oboch prípadoch napadol obe právoplatné rozhodnutia prostredníctvom mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora. NS SR rozhodol oboja tieto prípady rozdielne, a to v jednom prípade potvrdil prvoinštančný rozsudok a v druhom ho zrušil a vrátil vec na nové konanie. Medzitým opäť bez súhlasu žalovaného žalobca písomne požiadal o ukončenie vedenej exekúcie a minimálne v prípade, kde NS SR potvrdil dovolaním napadnutý rozsudok, žalobca spôsobil žalovanému aj finančnú škodu z toho dôvodu, že opätovné pokračovanie, resp. nové podanie návrhu na vykonanie exekúcie zákon nepripúšťa. Uzatvorenie dohody o urovnaní je v rozpore nielen s udelenou plnou mocou, ktorú žalovaný uzatvoril do právoplatnosti súdnych rozhodnutí, ale aj so samotným znením § 585 Občianskeho zákonníka, kde sa hovorí, že podľa tohto ustanovenia Občianskeho zákonníka sa uzatvárajú takéto dohody v sporných prípadoch a nie po právoplatných súdnych rozhodnutiach.

3.2 Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu ďalej uviedol, že uzatvorenie takejto dohody v čase po právoplatnosti oboch súdnych rozhodnutí je v rozpore s tvrdeniami samotného žalobcu o dôvodoch, čo ho k takejto dohode viedli. Z obsahu spisu vyplýva rozpor o momente a mieste údajného odsúhlasenia uzatvorenia dohody žalovaným, keď svedok Q. (zamestnanec žalobcu) tvrdil, že bol prítomný, resp. počul, keď žalobca sa dohodol so žalovaným na uzatvorení spornej dohody, a to v kancelárii žalobcu vo Zvolene, pričom samotný žalobca v konaní na SAK v Bratislave vypovedal, že túto skutočnosť mal dohodnúť ešte v Bratislave, keď bol s manželkou v nemocnici, a to po telefóne. Ani jedna z týchto verzií nie je podľa žalovaného pravdivá, pretože pokiaľ sa vychádza z vyznačenia právoplatnosti v konaní vedenom na OS Bratislava III., č. k. 33Rob/600/2010, a to dňom 23. 10. 2010 a v konaní č. k. 33Rob/308/2010 dňom 23. 03. 2011 a spísanie dohody dňom 06. 02. 2012, sú dôvody uvádzané žalobcom nielen nelogické až detinské. Okrem iného nie je pravdou, že deň svojho svedeckého vystúpenia na SAK si žalovaný sám určil a potom sa nedostavil, nie je pravdivé, že predvolanie obdržal v čase jeho dovolenky a na jeho požiadanie o zmenu termínu nikto nereagoval. V súvislosti s disciplinárnym konaním žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že obidve komisie prvostupňová aj odvolacia boli v priebehu konania vymenené, pričom o dôvodoch k tejto skutočnosti sa žalovaný nedozvedel. V závere vyjadrenia k odvolaniu žalobcu žalovaný uviedol, že navrhuje, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného okrem iného opakovane uviedol, že žalovaný počas celého konania vedeného na SAK a rovnako tak počas celého konania vedeného na súde prvej inštancie nevyhlásil, že by nebol autorom textov, ktoré sú uvedené v ním spracovaných podaniach. V uvedenej súvislosti žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zdôraznil, že predmetom žaloby sú difamujúce tvrdenia uvedené v podaniach žalovaného, ktoré mali takú závažnú silu, že boli spôsobilé na to, aby revízná komisia podala na neho návrh na začatie disciplinárneho konania na disciplinárny senát. O spôsobilosti podania žalovaného vážne zasiahnuť do osobnej slobody žalobcu svedčí podľa žalobcu aj to, že toto podanie prejednávala revízná komisia SAK a že bol podaný voči nemu návrh na disciplinárne konanie. Pravdivosť tvrdení žalovaného bola vyvrátená v konaniach vedených proti nemu na SAK, o čom boli súdu prvej inštancie predložené relevantné rozhodnutia, ktoré potvrdzujú, že žalovaný chcel nepravdivými údajmi adresovanými stavovskej organizácii žalobcu poškodiť žalobcu na jeho právach v osobnom a v profesionálnom živote. V závere vyjadrenia k vyjadreniu žalovaného žalobca uviedol, že listiny potrebné na konanie pred súdom prvej inštancie boli súdu prvej inštancie predložené, a to nad rámec požiadavky zákona, vo forme zaručenej konverzie, ktorá bola vytvorená v zmysle zákona v rámci platných a platených licencií.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 a ust. § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správny potvrdil.

6. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záverov súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom v odvolaní v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP a v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. g) CSP.

7. Podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

8. Podľa ust. § 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa ods. 1, najmä preto, že bola v značnej zníženej dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, z ktorých k porušeniu práva došlo.

9. Po prejednaní odvolania žalobcu odvolací súd dospel k záveru, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, preto ho ako vo výroku vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP (aj keď z iných dôvodov) potvrdil:

10. Z obsahu spisu je zrejmé, že rozhodnutím X. Disciplinárneho senátu Disciplinárnej komisie SAK č. DS X.-17/2014: 1982/2013 z 03. 08. 2018, právoplatného dňa 03. 09. 2018, X. Disciplinárny senát Disciplinárnej komisie Slovenskej advokátskej komory rozhodol tak, že oslobodil C.. Y. H., vedeného v zozname SAK pod č. XXXX spod návrhu na začatie disciplinárneho konania za skutok, že

1. V mene svojho klienta - C.a R.a METAL, IČO: 109 289 10, so sídlom J. C. Hronského 9, 960 01 Zvolen ako oprávneného podal dňa 29. 02. 2012 bez akéhokoľvek súhlasu alebo upovedomenia klienta na OS Bratislava III návrh na zastavenie exekúcie č. k. 48Er 1949/2010, na základe ktorého OS Bratislava III uznesením č. k. 48Er 1949/2010-45 z 16. 04. 2012 túto exekúciu zastavil (pôvodný bod 2)

2. bez súhlasu klienta - C.a R.a METAL, IČO: 109 28 910, so sídlom J. C. Hronského 9, 960 01 Zvolen si ponechal časť finančných prostriedkov vo výške 9 122,96 €, ktoré obdržal na základe Dohody o urovnaní so spoločnosťou SIMON seeds, s. r. o., IČO: 35 820 225 na úhradu svojej advokátskej odmeny v zmysle Dohody o plnomocenstve zo 16. 09. 2010, (pôvodný bod 4),

3. bez súhlasu klienta - C.a R.a METAL, IČO: 109 28 910, so sídlom J. C. Hronského 9, 960 01 Zvolen, si ponechal finančné prostriedky vo výške 5 731,52 €, ktoré obdržal od spoločnosti SIMON seeds, s. r. o., IČO: 35 820 225, na základe príjmového pokladničného dokladu zo dňa 27. 04. 2011 s deklarovávaným účelom v tomto príjmovom pokladničnom doklade „ISTINA PODĽA PR C-21/2010 E.BARCÍK“ a vo výške 1 387,11 €, ktoré obdržal od spoločnosti SIMON seeds, s. r. o., IČO: 35 820 225, na základe príjmového pokladničného dokladu zo dňa 03. 05. 2011 s deklarovávaným účelom v tomto príjmovom pokladničnom doklade „TROVY KONANIA 33 Rob/1308/2010 OS BA III, C 28/2010-E (pôvodný bod 5).

V odôvodnení vyššie uvedeného rozhodnutia X. Disciplinárneho senátu zo dňa 03. 08. 2018, X. Disciplinárny senát Disciplinárnej komisie SAK okrem iného uviedol, že za zisteného dôkazného a právneho stavu, disciplinárny senát viazaný názorom odvolacieho senátu a v súlade s pokynom odvolacieho disciplinárneho senátu uvedenom v rozhodnutí II. Odvolacieho disciplinárneho senátu SAK, sp. zn. II. ODS-5/17:1982/2013 zo dňa 21. 11. 2017 rozhodol o veci tak, že disciplinárne obvinený advokát sa nedopustil disciplinárneho previnenia advokát ako zavineného porušenia povinnosti vyplývajúcej zo zákona a z predpisu komory spôsobom opísaným vo výrokovej časti rozhodnutia, majúci za to, že nebolo dokázané, že sa skutok, resp. skutky uvedené v bodoch 2/4/ a 5/ návrhu revíznej komisie SAK na začatie disciplinárneho konania zo dňa 12. 02. 2014, stali. Uvedenému rozhodnutiu X. Disciplinárneho senátu Disciplinárnej komisie SAK predchádzalo rozhodnutie DS X. 17/2014: 1982/2013 zo dňa 17. marca 2017, ktorým X Disciplinárny senát disciplinárne konanie vedené voči žalobcovi v časti týkajúcej sa bodu 1/ a 3/ návrhu (t. j. v časti týkajúcej sa uzatvorenia predmetnej dohody o urovnaní), zastavil.

11. V nadväznosti na uvedené poukazuje odvolací súd na rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo 1653/2013, kde NS ČR uviedol: „Neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti je konanie, ktoré zasahuje do práv chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka a je v rozpore s právami a povinnosťami pôvodcu zásahu, stanovenými právnym poriadkom. Neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti je konanie neoprávnené smerujúce proti osobnej a mravnej integrite fyzickej osoby, ktoré je objektívne spôsobilé nepriaznivo zasiahnuť niektorú zo zložiek osobnosti fyzickej osoby. Pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti nie je vyžadované vyvolanie konkrétnych následkov zásahu proti tomuto chránenému statku, ale postačí, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť

práva chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka“. A tiež na rozsudok NS ČR sp. zn. 30 Cdo 4427/2011, kde NS ČR uviedol: „Je potrebné aby súdy čiastkové zásahy do jednotlivých osobnostných práv skúmali jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach. Vlastný zásah je potom nutné hodnotiť vždy objektívne s prihliadnutím na konkrétnu situáciu, za ktorej k neoprávnenému zásahu došlo (tzv. konkrétne uplatnenie objektívneho kritéria). Uplatnenie konkrétneho a diferencovaného objektívneho hodnotenia znamená, že o zníženie dôstojnosti postihnutej fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere pôjde len tam, kde za konkrétnej situácie, z ktorej k neoprávnenému zásahu došlo, ako aj s prihliadnutím na konkrétnu fyzickú osobu, možno spoľahlivo vyvodiť, že by vzniknutú nemajetkovú ujmu vzhľadom k intenzite a trvaniu nepriaznivého následku spočívajúceho v znížení jej dôstojnosti či vážnosti v spoločnosti, pociťovala ako závažnú zvyčajne každá fyzická osoba, nachádzajúca sa na mieste a v postavení postihnutej osoby“. V nadväznosti na uvedené poukazuje odvolací súd tiež na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. mája 2010, sp. zn. 4 Cdo 149/2009, kde NS SR uviedol: „K porušeniu práva na česť, resp. dobrú povesť, môže dôjsť slovom, písmom, obrazom i akýmkoľvek iným konaním difamujúcej (zneucľujúcej, znevažujúcej, dehonestujúcej, diskreditačnej) povahy. Ak k takémuto porušeniu malo dôjsť slovom, treba pri skúmaní primeranosti konkrétneho výroku v prvom rade odlišiť, či sa jedná o skutkové tvrdenie alebo hodnotiaci úsudok (kritiku), pretože podmienky kladené na prípustnosť každej z týchto kategórií sa líšia. Skutkové tvrdenie sa opiera o fakt, objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania, pravdivosť tvrdenia je teda overiteľná. V zásade platí, že oznámenie pravdivej informácie nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokiaľ tento údaj nie je podaný tak, že skresľuje skutočnosť, či nie je natoľko intímny, že by odporoval právu na ochranu súkromia či ľudskej dôstojnosti. Z hľadiska pravdivosti skutkových tvrdení nie je nevyhnutné trvať na ich úplnej presnosti, ale je postačujúce, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde, teda stačí, aby pravdivá bola podstatná časť tvrdenia (oznámenia). Porušenie práva na česť, resp. dobrú povesť, môže byť spôsobené len takými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na cti, resp. dobrej povesti dotknutého subjektu, v očiach ostatných fyzických osôb, a teda pôsobiť difamačne. Či je určité tvrdenie difamujúce, treba posúdiť nielen podľa použitých výrazov a formulácií, ale podľa celkového dojmu s prihliadnutím ku všetkým súvislostiam a okolnostiam, za ktorých k tvrdeniu došlo. Na rozdiel od skutkového tvrdenia hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor svojho autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Hodnotiaci úsudok nemožno akokoľvek dokazovať, je však potrebné skúmať, či sa zakladá na pravdivej informácii, či forma jeho verejnej prezentácie je primeraná a či zásah do osobnostných práv je nevyhnutným sprievodným javom kritiky, to znamená, či primárnym cieľom kritiky nie je hanobenie či zneuctenie danej osoby. Treba teda rozlišovať medzi kritikou prípustnou (oprávnenou) a medzi kritikou, ktorá môže tvoriť podstatu neoprávneného porušenia práva na česť (dobrú povesť). Ak má byť kritika prípustná, musí byť vecná, konkrétna a primeraná (zodpovedajúca) čo do obsahu, formy a miesta. Vecnosť kritiky vyžaduje, aby kritika vychádzala z pravdivých skutočností (podkladov) ako premís pre hodnotiaci úsudok. Hodnotiaci úsudok musí byť totiž záverom, ktorý možno na základe uvedených skutočností logicky dovodiť. Konkrétnosť kritiky znamená, že hodnotiaci úsudok sa musí opierať o konkrétne skutočnosti. Primeranosť kritiky čo do obsahu, formy a miesta (použitými výrazmi, formuláciami, spojeniami), znamená, že nevybočuje z medzí nutných k dosiahnutiu sledovaného a zároveň spoločensky uznávaného účelu (cieľa). Práva na ochranu osobnosti sa samozrejme môžu domáhať aj politici a ostatne verejne činné osoby, no kritériá posúdenia skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov sú v ich prípadoch omnoho mäkkšie v prospech pôvodcov týchto výrokov. Je to dané skutočnosťou, že osoba vstúpiaca na verejnú scénu musí počítať s tým, že ako osoba verejne známa bude pod drobnohľadom verejnosti, ktorá sa zaujíma o jej profesionálny ako aj súkromný život a súčasne ho hodnotí, zvlášť, ak ide o osobu, ktorá spravuje verejné záležitosti“.

12. Po prejednaní odvolania žalobcu odvolací súd uvádza, že žalobca - advokát, patriaci do kategórie verejne činných osôb, tak ako to vyplýva z citovaného rozhodnutia NS SR sp. zn. 4 Cdo 149/2009, musí počítať s tým, že kritéria posúdenia skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov zásahov do osobnostnej sféry dotknutých osôb sú pri verejne činných osobách mäkkšie v prospech pôvodcu týchto tvrdení. Navyše, pokiaľ ide o žalobcom v žalobe tvrdenú ujmu na jeho právach, týkajúcich sa ochrany osobnosti, v dôsledku v žalobe tvrdeného zásahu žalovaného do osobnostných práva žalobcu, odvolací súd poukazuje na vyššie uvedenú skutočnosť, a to že žalobca bol v disciplinárnom konaní vedenom na SAK v konečnom dôsledku právoplatným rozhodnutím X. Disciplinárneho senátu Disciplinárnej komisie SAK č. DS X.-17/2014:1982/2013 z 03. 08. 2018, ktorému predchádzalo čiastočné zastavenie konania, oslobodený. Samotné pre žalobcu priaznivé rozhodnutie disciplinárneho senátu je v zmysle judikatúry najvyšších súdnych autorít dostatočným zadostučinením (morálnou satisfakciou) pre žalobcu, preto

odvolací súd považoval odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vo výroku vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP).

13. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej náhrady rozhodne súd prvej inštancie podľa ust. § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením.

14. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).